

Sentencja

Artykuł 10 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego możliwe jest poinformowanie opinii publicznej ze wskazaniem nazwy środka spożywczego i przedsiębiorstwa, w którego imieniu lub pod którego firmą środek ów był produkowany lub obrabiany bądź został wprowadzony na rynek, jeżeli środek jest wprawdzie nieszkodliwy dla zdrowia, jednakże nie nadaje się do spożycia przez ludzi. Artykuł 17 ust. 2 akapit drugi wskazanego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że w takich okolicznościach, jakie wystąpiły w postępowaniu głównym, dopuszczalne jest tego rodzaju poinformowanie opinii publicznej przez władze krajowe przy poszanowaniu wymogów art. 7 rozporządzenia nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt.

(¹) Dz.U. C 98 z 31.3.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Land Berlin przeciwko Ellen Mirjam Sapir, Michaelowi J. Bussemu, Mirjam M. Birgansky, Gideonowi Rumneyowi, Benjaminowi Ben-Zadokowi, Heddzie Brown

(Sprawa C-645/11) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 1 ust. 1 i art. 6 pkt 1 — Pojęcie „sprawa cywilna i handlowa” — Zapłata dokonana bez podstawy prawnej przez organ władzy publicznej — Żądanie zwrotu zapłaty w ramach postępowania sądowego — Ustalenie jurysdykcji w wypadku powiązania spraw — Ścisła więź między powództwami — Pozwany mający miejsce zamieszkania w państwie trzecim)

(2013/C 156/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Land Berlin

Strona pozwana: Ellen Mirjam Sapir, Michael J. Busse, Mirjam M. Birgansky, Gideon Rumney, Benjamin Ben-Zadok, Hedda Brown

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 1 ust. 1 i art. 6 pkt 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia

2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) — Pojęcie „sprawy cywilne i handlowe” — Włączenie powództwa o zwrot zapłaty dokonanej bez podstawy prawnej przez organ władzy publicznej w ramach postępowania administracyjnego dotyczącego odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez reżim nazistowski bądź brak włączenia takiego powództwa

Sentencja

1) Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „sprawy cywilne i handlowe” obejmuje powództwo o zwrot zapłaty dokonanej bez podstawy prawnej, w przypadku gdy podmiot publiczny wyznaczony przez organ utworzony na mocy ustawy dotyczącej odszkodowań za prześladowania reżimu totalitarnego do wypłaty poszkodowanemu tytułem odszkodowania części zysku ze sprzedaży nieruchomości omyłkowo wypłacił tej osobie całą kwotę ceny sprzedaży, a następnie żąda na drodze sądowej zwrotu zapłaty dokonanej bez podstawy prawnej.

2) Artykuł 6 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że między powództwami wytoczonymi przeciwko kilku pozwanym mającym miejsce zamieszkania na terytorium innych państw członkowskich istnieje ścisła więź w rozumieniu tego przepisu, w wypadku gdy w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym pozwani powołują się na dalej idące roszczenia odszkodowawcze, co do których musi zapaść jednolite orzeczenie.

3) Artykuł 6 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że przeznaczeniem tego przepisu nie jest, by był on stosowany do pozwanych niemających miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, w sytuacji gdy zostali oni pozwani w ramach powództwa wytoczonego przeciwko kilku pozwanym, wśród których znajdują się również osoby mające miejsce zamieszkania w Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 80 z 17.3.2012.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. — Mindo Srl przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-652/11 P) (¹)

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Włoski rynek zakupu i pierwszego przetworzenia surowca tytoniowego — Zapłata grzywny przez współdłużnika solidarnego — Interes prawny — Ciężar dowodu)

(2013/C 156/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mindo Srl (przedstawiciele: G. Mastrantonio, C. Osti i A. Prastaro, avvocati)